

ταμο. Ἀπὸ κει μεριά ἀλλο ἔεροβιον. Ο μαῦρος κισσός, ποδνε τυλιγμένος γύφω του, ἀπὸ τὴ οἵζα ὡς την κοφῆ, και ἡ βαριές κι ἄγριες φωνές ποῦ σκούζουν οι κορδακες, και τέ φλετουρήματα ποῦ κάνουν θεταν ἀκούσουν πρόπτατμα στρατόλατί, το καταφράκι φωνεται πιο σκιαχτέο και δγριο, και οι διαβάτες θροῖζουνται περσόπτερο. Μάτι δέ στρατώνυν νά το δούν!. Περνάνε βιαστικοί, και ἀνασο!..

Ο Γιώτης, ἀποσταμένος, κάθθος ἀπόστρατα νά
ξινασάνγ. Σίκωσε τὴ δίπλα τῆς φουστανέλλαις του,
καὶ σφρύγησε τὸν ἴδρωτα του πούτρεψε ποτάμι. Ἡ
γλώσσα του ἦταν σεγνή. Λαχάνιας ἀπὸ τὸν κάματο.
Τὰ σωτικά του, καιόντων ἀπὸ τῇ δίψᾳ. Τὸ βοῦλμ
ποὺ μασούσε δὲν τὸν δρόσιτε. Νερὸ κεῖ κοντά δὲν
ἡταν. Μοναχὰ στὰ μισὰ τοῦ καταφρακιοῦ, ἦταν ἔνα
σ π λ οῦ θάρι ποὺ μαζώνονταν ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ
βουνοῦ, στάλα στάλα, ἔνα νερό, κυρσὸ σὰν τὸ κρύ
σταλλό, καὶ ἔκαστερο σὰν τοῦ κορτσιοῦ τὸ δάκρι. Ο
τόπος, μίλαγε ποιλά γιὰ δαύτο. "Ἐλεγε, πῶς ἦταν
στοιχιωμένο!..."

Ο Γιώτης, τώρες, κάκανε ν' ἀνεβῆ. Μά κοντοστάθη, γιατί θυμήθη τὰ λόγια τοῦ χωριοῦ, καὶ τέ; δομήνεις τῆς Χωνιάτινων;

— Δένε πώς βγαντεί στοιχιό, και γυρίζει τό βουνό σκούζοντας! Κι ἄμα περάσῃ και κοντοσταθῇ κανεὶς, στὴν ἀρχὴν τὸν πετροβολάει, ὑστερὰ μὲ τὴ φωνὴν του και τὸ μούγκυριαμά του τὸν παγώνει! Μένα δὲ μὲ δοκίμη φαινεται ἀκόμα, γιὰ δαῦτο δὲν ἀκούστη! Μὰ ἔχω και βαρύν ἵσκιο και μπορετ νά μη βγῆ δόλτελα. "Αμ τό τέμιο ἔνδο ποῦ διώχνει και τό βόλι; Ποῦ νά ξεμυτήσῃ! Μάν βγῆ! "Ε., τότες θὰ παλαίφουμε ἀνάστημα μάναστημα, κυδιόποιο πάρη τὸν ἄλλον!.. Στοιχιό σοῦ λέει, δ ὅλλο, και τέτοια! Στοιχιό!.. τι θὰ πη στοιχιό! στοιχιό εἰμ' ἀτός μου! Θάνεβω κιᾶς βγῆ ἀν τοῦ πτῖχ!.. Μοναχά γά μὴν παρασυρθῶ και μου πάρη τη μαλιά, μοῦ κόψη τό αἷμα! Απάνου λοιπόν, κιδο τι βγῆ!.. Ελτε κέκαμε. Αγανακάστας, και βουτηγμένος στὸν ἰδρῶτα του, ὀνέβη στὸ σπληνάρι. Τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὰ μεσοοὐρανα, φαινόνταν ὀλάκαιρο μέσα στὸ νερό.

— Βρε τὸ ἔρμο! εἶν' καὶ μονόματο.
Βιαστικά, βιαστικά, κάνει τὸ σταυρό μου τρεῖς φορές, διαβάζει μέστα τον τὸ Πάτερ οὐ μῶν, καὶ σκύβει μὲ τὰ γέσια σπάνιατά τοι, να πάι. Πότι άκουω-

πήσῃ τὰ χείλη του στὸ νερό, ἀντισικώνεται.

— Γιάτρα τάφυσικο πρόσωπο! Έκλεισε τὸ μάτι γιὰ νὰ μᾶπαλαιώψῃ στὰ σκοτεινά!..

· Εανασκύβει. Μιὰ βουή, σὰν κείνη που φέρει από μακριδά βαρὺ χαλάξι, βοῦντζε σταυτιά του.

— Θάρχεται, φαίνεται, μὲ κοππάδι !

Τὸ σκυλί του, με τὰ νήχια και τὰ δόντια τὸν μποδίζει. Δὲν τὸν ἄφινε νὰ σκύψῃ στὸ νερό. Κείνος, τοῦ ἀγγιώνε, και τὸ πετροβολοῦσε. Στὸν πεισμότου τὸ σκυλί, μέρισε και τὸν ἔβλεπε μὲ μάτι λυπτερό, και μουρμουριζόντας· Ἀμπόδιστος τότε, ξανάσκυψε κεπτινε λαιμαργα. Δὲν είχε πιῇ δέκα γο υλιες, κένωνισε νὰ στάθη στὰ φυλλοκάρδια του ἑνας κόμπος σὰν βολῦμι. Στὸ κορμί του ἀπλωθή μια φούστα, και τοῦ φάνη νὰ πέρασε ἀπάνου του ἑνας ἀέρας σὰ σαΐτα, σὰ βόλι.

— "Αχ! μὲ εἶδε πρῶτο, καὶ μὲ δρασκέλησε!. Νάτο! μὲ παραστέκει!.. ἔγινε λιάρο γελάδι!..."

Ἐνα μαῦρο κι' ἀσπρο δαμάλι, μένα μεγάλο μάτι,
πούργναινε λαμπτάδα σῶν φοῦρος ἀναμμένος, μὲ δυὸ
μεγάλα καμπτωτὰ κέφατα, στέκοντας ζερβά του ἀγρί-
μενόν, στρωφογύριε τὴν οὐρά του στὸ κορμί του, σκά-
λιζε μὲ τὰ ποδία του τὸ κχώμα, κέβγαινε, μουσκοζίσον-
τας ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὰ καφρυρά του, πιχτό,
πικτὸ ζφρι. Τὸν ἔκφραζε στὸ πάλαιμα.

Ο Γιώτης, πείσμασε ἄχαρα! Τούτῳ εἰς τὰ δόντια, καὶ μὲ μά βαρια τίλαστήμα τάδεισας κατὰ πάνου τὸ καριοφύλλο. Δό στοιχιῷ ἔβαλε τέτοιο μουγκιτό, ποῦ ἦ γῆ ἀντιστοώθη καὶ πάλι κατάκοτε! Τὸ καταράχι τρεμούστη, ὁ κυνσός του ἔδειπλώθη καὶ στιβάχτη κατάριζα, καὶ τὰ κοράκια, ποῦταν φωλιασμένα μὲ στὲς τρόπτες καὶ τές σκαμπάδες του, φλετούρησαν μέντα τρομαχό κράξιμο, καὶ κόλπσαν, περονάτας ἀπόν πάνου τὸ Γιώτη, στὸ ἀγτίτερα ἔροβουν!

- "Αχ ! Χρυσάβγω μου !... καλά μοῦ τόλεγες !.. γιατί, ό σκηνος, νά μήν άκούσω τές δομήνεις σου !....

Γύρησε στό χωριό κέπεσε τοῦ θανατά. Ἡταν μελαψὸς σάν κάψαλο. Ἀπόκρισι δὲν τούπεργναν!. Πέρασαν τρεῖς μέρες, κι ὁ Γιώτης, πέθανε!.. Δὲν ἀντεῖς!

Ἄπο τότε λένε κείνο τὸν τόπο μονομάτι. Οἱ διαβάτε, κάνουν νὰ μὴ νυχτώγουν σὲ κείνο τὸ κατασάγκι.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΣΚΑΡΑΒΑΙΩΝ

Π πώλησις ἐν Παρισίοις ἀντὶ 10 χιλιάδων φρ. ἐνδὸς ψευδοῦς σκαραβαίου, οὗτονος ἡ ἐπιγραφὴ ἀνεψέρετο εἰς τὸ περιφήμον ταξεδίον τῶν ναυτικῶν τῆς Φρίνης περὶ τὴν Ἀφρικήν, ἀγεκάνησε τὸ ζήτημα περὶ τῶν σκαραβαίων.

Οι σκαραβαίοι κατασκευαζόμενοι τὸ συνηθέστερον ἐκ σκληροῦ λίθου ή εξ διπτῆς γῆς ἐγκαταλωμένης, είχον σύνηθες μῆκος δ—ο ἔκτιστομέτρων καὶ ἐποπθετοῦντο ἐπὶ τοῦ σαβάνου τοῦ νεαροῦ, εἰς τὸ μέρος ἀλειψιῶς τῆς καρδίας ήτις ἀντορεῖτο μήπο τῶν βαλσαμωτῶν.

Ο σκαραβαῖος αὐτὸς ἔφερεν ἔγγαλυφον τὴν τυπικὴν ἐπιγραφήν: «Ω καρδία μου, τὴν ὁποίαν ἔλαβα ἐκ τῆς μητρός μου, μή ἐγερθῆς ἐναντίον μου τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως». Ἡ παράδοσις φέρει πράγματι ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου, τοποθετουμένη εἰς ζυγόν, δὲν πρέπει νὰ βαρύνη περισσότερον πιεροῦ στρουθοκαμήλου, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ σύμβιλον τῆς ἀληθείας.

Ἐκτὸς δύναμις τοῦ μεγάλου τούτου σκαραβαίου
ἔκαστος Ἀλγυπτιακὸς τάφος περιέχει καὶ πληθὺν
ἄλλων μικροτέρων, οἵτινες κατὰ τὸ πλεῖστον
ἔγνωσίμευον ὡς σφραγίδες καὶ φέρουν γεγλυμ-

μένον τὸ ὄνομα τοῦ Φαραώ, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ὀποίου ἀνῆκεν.

^{οντος οὐδεὶς ἀπέστη.}
Ο πολυτιμότερος σκαραβαῖος εἶναι κτῆμα τοῦ Μουσείου τοῦ Καΐζου. Ἡ ἐπιγραφή του φέρει τὴν ἴστορικην πληροφορίαν διτὶ δ Φαραὼ.
^{Αμένοντις Γ'} εἰς ἔν κυνήγιον ἐφόνευσεν 7 λέοντας.

Οι ἔξι δόπτης γῆς σκαραβαῖοι δέν ἔχουν μεγάλην ἀξίαν. Πολύτιμοι εἰναι οἱ ἐκ σκληροῦ λίθου ἀμεθύστου, τοπαζίου κατασκευασμένοι. Τὴν μεγαλειτέραν ὅμως ἀξίαν δίδει συνήθως ἡ ἐπιγραφή, ἣτις ἀν εἰναι ἴστορια, ἔχει μεγάλην σημασίαν ἀρχαιολογικήν.

· Ή ποδὲ εἰκοσαετίας μεγάλη ζήτησις σκαραβαίων ἔδημοιούργησε βιομηχανίαν διάκλιτον ψευδῶν τοιούτων, οὐδὲ οἱ Φελλάρχοι πωλοῦν εἰς περιηγήτας ἐπισκεπτομένους τὰς Πυραιώδας.

Λεπτήγνως επικεκτομένους τας Παραδόσεις.
Ἡ βιομηχανία ἐν τούτοις αὐτῇ περιωρίζετο
εἰς κατασκευὴν μικρῶν καὶ ἄνευ Ἰστορικῆς
ἀξίας σκαραβαίων, καταλλήλων διὰ τοὺς συνή-
θεις περιηγητάς. Ἐσχάτως ὅμως ἥρχισαν νὰ κα-
τασκευάζουν καὶ σκαραβαίους μὲ Ἰστορικὰς ἐπι-
γραφάς. Τοιοῦτος δὲ εἶνε καὶ ὁ ἐσχάτως πω-
ληθεῖς ἐν Παρισίοις.